

Pri jasliah.

Oj Detece ljubo,
Kako si mi lepo.
Tam v jasliah ležiš,
Prijazno se smejiš!

In milo ti oko
Ozira se v nebo;
In angelj iz nebes
Nad tabo plapolja.

Glej, lučice goré,
Le tebe vse časté.
Kak ves obrazek tvoj
Obseva žar nocoj.

Ti naš si pravi Bog,
Ki vidiš vse okrog.
Tako nam tu klečé
Pastirci govoré.

Fr. Rajčević.

Lepi zgledi prvega sv. obhajila.

5. Zveličana Marija „Angeljska“.

Pač je ta ljubeznjiva deklica zaslužila pridevek »Angeljska«, ki ga je pozneje v samostanu dobila, ker bila je res pravi angelj že na zemlji.

Ko je bila še le štiri leta stara, je že srčno hrepenela k sv. obhajilu iti in Jezusa sprejeti. To hrepenenje je bilo od dne do dne večje. Zeló hudo ji je bilo, da se ji ta vroča želja ni mogla spolniti. Veliko si je prizadjala, da bi te milosti že skoraj mogla biti deležna. Kolikorkrat je šla k spovedi, je prisrčno prosila spovednika, naj ji dovolijo. Dostikrat je nagovarjala tudi mater. Pa do zdaj nikjer ni bila uslišana.

Da bi si koprneče srce vsaj nekoliko olajšala, se je privadila hoditi k nekemu okencu domače hiše, od kodar se je videlo v bližnjo cerkev na veliki oltar, da je tako Jezusa v presv. Rešnjem Telesu obiskovala, pozdravljala in molila ter mu večkrat v solzah potožila svojo srčno žalost, da mora tako »blizo studenca žeje medleti, kruh angeljski gledati, pa lakote umirati«!

Slednjič je Gospod uslišal njene vroče želje in prošnje, kakor sama pripoveduje: »V praznik Marije Snežnice mi je nekaj reklo, naj grem v mesto v cerkev

sv. Roka. Materi si tega nisem upala povedati, ker me je skrbelo, da bi mi ne dovolili. Ker mi pa notranji glas le ni dal mirú, sem jim povedala. Precej sem dobila privoljenje. Šla sem tje s svojim bratom. Tam je bilo veliko vernih, ki so šli k sv. obhajilu. Kar tudi mene obide veliko hrepenenje, pristopiti k mizi Gospodovi. Ker pa nisem imela dovoljenja, sem se jokala, zdihovala in žalovala in s takim čutilom poklekнем pred duhovna, ki so tam spovedovali. Ne vedè, kaj bi povedala, se začnem hudo jokati. Vprašajo me, zakaj se tako jokam. Jaz odgovorim, da mi moj spovednik od dne do dne sv. obhajilo odlašajo; pa (pristavim še) to delajo prav po pravici, ker vidijo namreč, kako sem nečimerna, zlobna in hudobna. Blagi duhoven me še vprašajo, če bi hotela še večkrat k njim priti. Jaz jim pravim, da. Nato rečejo: »Tedaj pojdi, hčerka! odpri in zapri usta, ko boš videla druge obhajati, in obljubim ti, da Gospod bo prišel v tvoje srce.« Jaz sem storila tako in sem bila polna tolažbe in veselja ter mi ni bilo ničesar več poželeti. Prav do poldneva sem ostala vsa zamaknena v Boga, ne da bi kaj mislila na dom ali na svet«.

Preblaga deklica se je po nauku tega duhovna za zdaj vsaj po duhovno obhajala in sicer s tolikim pridom, da je nekaj ur bila v sladkem zamaknenji. Ko je bilo pa že poldne, in je še ni bilo nazaj, so bili domači zeló v skrbéh.

»Domá«, dalje pripoveduje, »so vprašali brata, kje me je pustil. Rekel je: »V cerkvi.« Brž so poslali po me nekoga, ki me je še ravno tam našel. — Goreči duhoven so prevzeli vso skrb za mojo dušo; so me izprašali za sv. obhajilo in mi pomagali dobro spoved opraviti. Jaz sem jim naravnost kar vse povedala, kar sem storila; kajti kaj je greh, še nisem umela. Pa vse so mi razložili in pojasnili, in neizmérno sem se čutila olajšano, polno veselja in mirú. Celi svet bi bila dala za to. Za pripravljanje k sv. obhajilu sem smela devetdnevnicó opravljati. Med devetdnevnicó je bila moja pobožnost prav vneta, in prelivala sem obilne solze. Pozneje so me vprašali, kako sem ta čas porabila. Odgovorila sem: »V solzah«, drugač nisem znala povedati. Presveto Rešnje Telo sem prejela na praznik vnebovzetja prečiste

Device. — Med tem so pobožni pater še dalje skrbeli za mene, ubogo rastlinico. Podučevali so me o pričujočnosti Božji, in če so me srečali, so mi vselej rekli: »Bog naj živi v tvojem srcu!«

Marijana je bila stara 11 lét in 8 mescev, ko je šla prvikrat k sv. obhajilu. Če že Jezus v manj gorečih srcih takorekoč čudeže dela, kaj še le v tako pripravljenem hrepenečem srcu! Ta dan so se na novo poživile prekrasne cvetlice njenih otročjih čednosti, da so od dne do dne lepše rastle in se v čedalje večih in lepših vencih prikazovale. Napredovanje je bilo jako hitro in junaško.

6. Srečni otrok, ki ga je Marija učila za prvo sveto obhajilo.

Iz daljne Indije nam sporoča goreč misijonar to-le ganljivo dogodbo:

V *misijonišči »svetega Petra in Pavla«* je bila pri nekem imovitem kmetu ljubljena hčerka tako močno obolela, da je morala vedno v bolniški postelji ležati. Že več let jo je trpinčila presilna bolezen, in tako hudo zdelala, da je ni bilo družega ko kost in koža. Mnogotero gorko solzico je že uboga deklica pretočila, ko je morala v hudih bolečinah na bolestni posteljici ležati, zunaj pa so tako veselo opravljali ljudje svoja dela po poljih in travnikih! Veliko je molila, veliko zdihovala sirotica.

Pa motil bi se, kdor bi mislil, da je bila le zato tako žalostna, ker je bila tako zelo bolna. O ne, njene vroče solze so imele še vse drugačen pomen.

Vsi zdravi otroci njene starosti so se pri misijonarju, ki je bival daleč proč, pripravljali za prvo sveto obhajilo. O, ko bi bila zdrava, bi se zdaj tudi smela pripravljati za tisti presrečni dan, po katerem je že dalje časa tako zelo koprnelo njeno nedolžno srce!

Še bolj je medlelo njeno srce, ko jo je neki dan obiskala ljubljena vrstnica, ki se je pri dobrem misijonarju pripravljala za prvo sv. obhajilo, ter je pripovedovala, kako lepo, prijetno in ganljivo je pripravljanje. Pristrčno zdaj prigovarja svojemu očetu, naj gredo tje v misijonišče in naj lepo prosijo, da bi prišli misijonar in še

njo pripravili za prvo sv. obhajilo, po katerem tako zelo koprni njena duša.

Oče jahajo v daljno stanišče misijonarjev, in razodenejo prošnjo ljubljene hčerke, toda slišati morajo žalostni odgovor, da noben misijonar ne utegne še toliko, da bi mogel le dva dni podučevati deklico; naj toraj v božjem imenu čaka do drugzega leta.

Kakor oster meč zadene ta novica pobožno srce nedolžni deklici. Drugzega ne more ko jokati, jokati do večera. Zvečer se nekoliko utolaži in opravi večerno molitev. Po opravljeni navadni molitvi pa še enkrat iztegne sklenene ročice in visoko povzdigne glavico ter gledaje proti nebu začne z nedopovedljivo ginenim srcem moliti: »O sveta Mati božja, ljuba mati Moja, pomagaj mi zdaj!« Vsa utrujena se zopet naslone na blazinico in sladko zaspi.

Drugo jutro je vsa mirna in vesela ter prosi očeta, naj jej dajo katekizem. Radovoljno jej oče spolnijo to željo; katekizem ima zdaj pri sebi noč in dan. Vsa drugačna je zdaj ta dvanajstletna bolnica, ljubljenska svojih starišev, ki se zdaj začnejo še bolj bati, da bi jim popolnem ne oslabela in omagala. Pa strah je bil zastonj.

Zastran prvega sv. obhajila odsihdob ni več tožila. Le enkrat — bilo je kakih deset dni pred belo nedeljo — ljubeznjivo objame svojega očeta in jim milo proseč na uho šepeta, naj bi jo vendar belo nedeljo peljali na misijonišče, kjer dobri misijonarji pripravljajo otroke za prvo sv. obhajilo. »Iz srca rad ti to storim, ljubo dete«, pravijo oče, da bi hčerko utolažili, »toda do takrat moraš biti bolj zdrava, kakor si zdaj«. — »O do takrat bom dovelj trdna za vožnjo«, odgovori vesela deklica s polnim zaupanjem. Očeta je pa tolažila že ta misel, da bode njen ljubljeni otrok vsaj s tem razveseljen, da vidi otroke svoje starosti prvokrat k mizi Gospodovi pristopiti.

Prišla je bela nedelja. Hčerka je torej močna, da se vožnje ni bati. O polnoči se odpravijo od doma. Oblečejo jo v pražno obleko, zavijejo jo v gorko odejo — in urno se pomikajo miljo za miljo proti misijonarjem. Kolika radost je bila, ko stopi deklica med svoje vrstnice, ki so že dobro podučene komaj čakale slovesnega trenutka

prvega sv. obhajila! Kako se pa še le oče začudijo, ko hčerka reče, da hoče tudi iti k svetemu obhajilu. »Počakaj, dete moje«, pravijo oče, »nihče ne sme Telesa Gospodovega sprejeti nepripravljen; ti pa še nisi imela kar nič poduka.« »Jaz tudi vse znam in sem ravno tako pripravljena kakor drugi«, zagotavlja deklica, »prosite gospoda misijonarja, naj me izprašajo, pa boste videli, da bom znala na vsa vprašanja odgovoriti.«

Gospod pridejo, ne tolikanj zato, da bi otroka izpraševali, marveč da bi ga potolažili in umirili. Toda otrok brž zakliče: »Gospod, izprašajte me, jaz sem tudi pripravljena za prvo sv. obhajilo.« Smehljaje zastavijo gospod misijonar vprašanje iz katekizma. Pa kako se začudijo, ko jim otrok gladko in s takim povdarkom odgovori, da se je videlo, da tudi popolnem razume. Dajo še drugo vprašanje, na katero ravno tako gladko odgovori; enako tretje, četrto itd. vse povoljno! Vprašajo še o skrivnosti presvetega rešnjega Telesa in otrok tako odgovarja, kakor najboljši učenci. Vprašajo še, če se je kaj pripravljala, in brž sprevidijo, da je njeno srce bolje pripravljeno, kakor vseh družih, ki so jih sami pripravljali. — »Ali smem iti k prvemu sv. obhajilu?« vpraša otrok in veselje trdnega zaupanja mu zablisne v jasnih očeh. »Seveda smeš iti«, odgovorijo duhoven, »kar spoved še zdaj opravi in potlej boš s svojimi tovarišicami sprejela Telo Gospodovo.« Močno genljivo je bilo, ko je zapuščena in bolna deklica z drugimi zdravimi vred z gorečo pobožnostjo sprejela iz mašnikovih rok Gospoda nebes in zemlje.

Popoludne pa pridejo gospod z nekterimi drugimi misijonarji k deklici in njenemu očetu, ter vprašajo, kako da je otrok tako dobro podučen? Oče zmajejo z glavo, ker sami ne vedo. Deklica pa začne pripovedovati: »Ko sem v svoji preveliki žalosti slednjič ljubo Mater božjo začela klicati, naj mi pomaga, da pojdem k prvemu sv. obhajilu, sem zaspala in v spanji zagledam Mater božjo. Vsede se zraven mene na stolec pri postelji, me znamenja s svetim križem, moli z mano in me začne učiti. Vsako noč spet pride in me podučuje. Kakor so mi moja ranjca mati pomagali, ko sem se iz glave učila, tako mi je pripovedovala Mati božja vprašanja iz krščan-

skega nauka in jaz sem jih za njo ponavljala, dokler se jih nisem naučila. Pravila mi je, kako je Jezus presv. rešnje Telo postavil, kako zdaj mašniki ravno to ponavljajo, kar je bil Jezus pri zadnji večerji storil; pripovedovala mi je, kako moramo Jezusa v presv. zakramentu moliti in častiti, in prigovarjala mi je in me učila, kako se moram za prvo sv. obhajilo pripraviti. Če sem bila trudna, mi je trudno glavo zopet povzdignila; če nisem česa razumela, mi je ponavljala; če mi je trdo šlo, me je tolažila in mi roko na glavo položila. Tako se je godilo noč za nočjo; prav pazljivo sem poslušala potlej po dnevi vse prav premislila, ponavljala in vse tako delala, kakor me je bila Mati božja opomnila. Tudi iz katekizma sem se učila, in tako mi je bilo mogoče zdaj sprejeti prvo sv. obhajilo. Mater božjo pa bom ljubila in hvalila za to, ker je tako lepo poskrbela za-me.*

Prosi tudi ti Marijo, če se ti učenje težko zdi, naj ti pomaga; posebno pa se jej goreče priporočaj, da bi ti pomagala tvoje srce vredno pripraviti za najimennitniše opravilo — sv. obhajilo!

7. Krstna in obhajilna sveča.

Neki pobožen duhovnik so bili pri sv. krstu za botra. Po svetem opravilu spravijo krstno svečo v svojo skrinjo.

Deklica, kateri so bili boter, nekoliko odraste in se lepo pripravi za prvo sveto obhajilo. Duhovnik jej podájo shranjeno svečo, da jo nedolžna deklica prižgano drži pri slovesnem prvem svetem obhajilu, potlej jo pa zopet spravijo.

Pozneje je bila ta dobra deklica tako nesrečna, da je prišla v slabo družčino in zabredla v velike hudobije.

Sedaj pokličejo skrbni dušni pastir nesrečno grešnico, odprejo skrinjo, vzamejo iz nje njeno svečo, jo prižgó pred njenimi očmi in jej z milim glasom tako-le govorijo: »Melanija! ta sveča je nekedaj gorela na dan tvojega svetega krsta. Mašnik so ti jo dali s temi-le besedami: Ná, vzemi goreče svetilo in brezmadežna ohrani svoj krst, spolnuj Božje zapovedi, da boš mogla takrat, ko pride Gospod k ženitnini, z vsemi svetniki

priti naproti v nebeškem dvoru in boš imela večno življenje. — S to-le gorečo svečo si pristopila kot dvanajstletna deklica v beli obleki prvokrat k mizi Gospodovi, da si sprejela božjega Zveličarja. O kako čisto in svitlo, enako bleščeči zvezdi, je takrat plamtela goreča sveča! in zdaj — s kakšno lučjo bi pa zdaj svetila in plamtela poleg tebe, ko bi na mrtvaški postelji ležala in bi ti jo kakor mrtvaško svečo podal v tvojo mrzlo roko!? Melanija! bela obleka tvoje nedolžnosti je omazana; ti si mrtva za Boga in za nebesa!«

Te besede častitljivega mašnika gredo posvetni hčerki tako k srcu, da se milo razjoka in vsa skesana domov povrne. Odsihdob je ves čas čisto, pobožno živela.

8. Bosi obhajanci.

Na Angleškem so goreči pater Hall, ki so mladino posebno ljubili, več časa pripravljali otroke za spoved in sveto obhajilo. Katoličani v tistem kraju pa so bili silno revni. Otroci so od mnogih krajev bosí in raztrgani prihajali k poduku. Misijonar zapazijo, kako se nekteri tega sramujejo. Zato z gorkimi besedami popisujejo malim ganljivo revščino božjega Deteta. Gotovo je tudi večkrat, pristavijo, boso hodilo; tiste otroke še posebno ljubi, ki so mu v revščini podobni; naj se torej nič ne bojé in nič ne sramujejo ter le prav pridno prihajajo k poduku. Vsled tega ljubeznjivega opomina otroci še obilniše in pridniše prihajajo.

Slednjič pride zaželeni dan prvega sv. obhajila. Mnogo revnih otrok pride še celo ta dan bosih v cerkev. Uboge matere so imele že s tem dovelj posla, da so jim drugo obleko dostojno zakrpale.

Pri sv. maši pridejo mašnik do svetega obhajila. Zdaj imajo pristopiti še otroci. Strežnik odmoli očitno spoved (konfiteor) — otrók pa le še ni blizo; kaj je neki? — Po lastnem nagibu sezujejo vsi otroci, ki so obuti prišli, svoje črevlje in gredo bosí k sv. obhajilu! To pa so storili zato, da bi ubožnih otrok ne žalostili in, kakor so potlej rekli, tudi zato, ker božje Dete one otroke bolj ljubi, ki so mu po revščini podobni. Do revnih otrok je imelo to jako genljiv vtis;

še odrasle po cerkvi je tako presunilo, da se solz niso mogli zdržati.

Ljubi otroci! ko se pripravljate za sveto obhajilo, le kar vso skrb za telesno obleko starišem prepustite, vi pa skrbite, da bode vaše srce lepo ozaljšano zlasti goreče ljubezni do Boga in do bližnjega!

Šola rajske nedolžnosti.

O Izraelcih se bere, da jih je Bog zavoljo hudobije sovražnikom prepustil ter so bili pregnani v tuje kraje — v sužnost. Tam so silno veliko hudega pretrpeli. Posebno hudo se jim je to zdelo, da se niso mogli več zbirati k skupni službi božji v Jeruzalemski tempelj. Petje se jim je upiralo; a če so peli, pevali so le žalostne pesmi; citre so obesili na vrbe poleg Babilonskih vodá, godba je utihnila.

Toda nesreča jih je izučila. Vse drugačni so bili, ko so se iz sužnosti spet domov vrnili. Z veliko vnemo so začeli spet zidati po sovražnikih razdejani tempelj. Sveto pismo nam tako lepo popisuje to njihovo bogoljubno delo, ko pravi: v eni roki so meč držali, da so se sovražnikov ubranili, z drugo pa so zidali hišo Božjo!

Preljubi otroci! to je lep nauk tudi vam, kakor nalašč za vas vmerjen. Po svetem krstu ste bili rešeni iz sužnosti satanove; ko ste se pameti zavedli, je bil čas, da ste začeli zidati tempelj Gospodov. Sveto pismo namreč uči, da slehernega človeka srce je tempelj Božji. Tako je torej tudi vam prekrasna naloga, da zidate in lepšate tempelj Gospodov, da bode Bogu všeč! In pri tem zidanji in lepšanji vam ne morem boljšega nasvetovati, kakor to, kar so Izraelci delali: z eno roko zidajte, z eno pa se proti sovražnikom branite! skrbno varujte trdnjavico svojega detinskega srca, da ga greh ne dobi v oblast, ob enem pa ga tudi lepšajte s prekrasnimi čednostmi krščanskimi, — prav tako ravnajte, kakor sem vam o začetku naše šole rekel: »Varuj se hudega, delaj dobro!«